

SARAH BETH DURST

THE
FARAWAY
INN

NEDERLANDSE EDITIE

DE FONTEIN

Hoofdstuk 1

Er stonden veel bomen.

Calisa stond met haar rugzak en koffer bij de brievenbus en zei vastbesloten tegen zichzelf dat dit precies was wat ze nodig had.

Voor haar lag aan weerszijden van de weg een bos. Pijnbomen stonden dicht tegen elkaar aan; de zee van groen werd hier en daar onderbroken door een witte stam die als een kaars oplichtte tegen het donkere groen. Boven haar had de lucht een matwitte kleur, wolken hielden het zonlicht tegen. Het paste precies bij Calisa's humeur: bewolkt, met kans op regen.

'Dit gaat een geweldige zomer worden,' zei ze, alsof het hardop uitspreken van die woorden een bezwering was die het ook echt zou laten uitkomen.

Ze had er gewoon nog niet bij stilgestaan hoe het zou voelen om hier echt te zijn, in haar eentje, tussen zo'n enorme hoeveelheid bomen, ver weg van iedereen die ze kende en alles wat vertrouwd was. Ze was te druk geweest met niet dáár zijn.

Tot een paar weken geleden had ze niet eens overwogen om twee volle maanden alleen naar Vermont te gaan. Maar toen haar wereld instortte, had ze de uitnodiging met beide handen aangegrepen. Ze wilde deze zomer overal zijn, behalve in Brooklyn – overal, behalve waar Ethan zou zijn, de jongen die haar hart uit haar borstkas had gerukt en er vervolgens op had gestampt als een blij springende kleuter op tapdansschoenen. Het was broodnodige zelfzorg.

Achteraf gezien had Calisa de Uber-chauffeur moeten vragen haar helemaal tot aan de voordeur van haar tante te brengen, in plaats van haar hier bij de brievenbus af te zetten, maar na al die uren in de trein en daarna in de auto had ze willen lopen.

En bovendien hield de chauffeur niet op met praten over vlieg-
vissen. Dus, hier stond ze.

Alles komt goed. Aan de wolken kon ze zien dat het nog wel even
zou duren voordat het zou gaan regenen. En voor het geval dat had
ze een paraplu meegenomen, al wist ze niet precies waar die zat.

Alles gaat goed komen.

Ze hees haar rugzak op haar schouders en begon haar koffer over
de weg voort te slepen. De bomen bogen zich aan beide kanten van
de weg over haar heen. Het rook naar pijnbomen en natte aarde,
totaal anders dan de mengeling van heet gyrosvlees, uitlaatgassen
van bussen, koffie en vuilniszakken die al te lang op straat lagen: de
geur die ze associeerde met de straat waar ze woonde in Park Slope.
Boven haar hoofd krijsten vogels naar elkaar met scherpe, indrin-
gende kreten, waardoor ze zich een indringer voelde. Toen ze beter
luisterde, dacht ze ook een zachtere melodie te horen, een aan-
eenschakeling van getjilp dat wat vriendelijker klonk. Eekhoorns
sprongen van tak naar tak en lieten het bos ritselen. Ze vroeg zich
af of er wolven waren in Vermont. Of beren. Waarschijnlijk niet. Of
misschien toch wel? Dit was geen stad of buitenwijk. Het was niet
ondenkbaar dat er beren leefden. Het voordeel was dat het een goed
verhaal zou opleveren op feestjes, of een interessant onderwerp kon
zijn voor het essay bij haar aanmelding voor de universiteit. Daar
moest ze nog aan beginnen. Het nadeel was dat het niet prettig zou
zijn om aan stukken te worden gescheurd.

Er klonk geritsel in haar buurt en Calisa sprong opzij. Ze zag
een eekhoorn langs de stam van een pijnboom omhoog rennen.
*Gewoon een eekhoorn. Geen beer. Gewoon mijn overactieve verbeel-
ding.*

Op Google Maps had de bed and breakfast niet zo ver van de
hoofdweg geleken. Ze pakte haar telefoon. Geen bereik. Ze stopte
hem terug in haar zak en liep verder. In de verte begon de lucht
donkerder te worden; grijze wolken duwden de witte vlakke opzij.

De weg boog af en links voor haar stond een houten bord, half

overwoekerd door klimop. In het hout waren letters gekerfd:

FARAWAY INN

Ze haalde opgelucht adem en glimlachte.

‘Zie je wel,’ zei ze tegen de bomen. ‘Ik ben er bijna.’ Ze had de naam wat melodramatisch gevonden, zo ver weg was Vermont ook weer niet van Brooklyn, maar nu ze hier in een willekeurig bos stond waar mogelijk beren woonden, besloot ze dat de naam toch wel passend was. Ze voelde zich heel ver weg van alles, precies wat ze wilde.

Opgewekt begon Calisa sneller te lopen en toen begon het te regenen.

Eerst waren het een paar spetters: een op haar wang, een op haar hoofd en een paar op de weg om haar heen. Daarna ging het over in motregen. Huiverend liep ze verder en wenste dat ze iets warmers had aangetrokken dan haar favoriete T-shirt van Brooklyn Beans (groenblauw, met een afbeelding erop van een koffiekopje en de tekst *Brew can do it!*) en een kort spijkerbroekje. Mama-Kate had erop gestaan dat ze een jas meenam, ook al was het zomer, maar die zat ergens diep weggestopt, waarschijnlijk naast de paraplu. Ze had geen zin om te stoppen om ze te zoeken en daarbij de rest van de inhoud van haar koffer nat te laten regenen. Beter om gewoon door te lopen.

Een paar minuten en veel regendruppels later begon de weg omhoog te lopen en werd hij op de top van de heuvel wat breder. Er kwam een dal vol pijnbomen tevoorschijn tussen de hellingen. Daarachter lag een panorama van bergen, met hun toppen in de wolken.

En midden in het dal stond de bed and breakfast van haar oud-tante.

‘Huh,’ zei ze hardop.

Calisa was hier in jaren niet meer geweest, niet meer sinds ze vijf of zes was, en dit leek helemaal niet op wat ze zich herinnerde. Ze meende zich een sprookjesachtige herberg te herinneren, omlijst

door rozen- en seringenstruiken, met een kabbelend beekje ernaast of erachter. Had ze zich dat allemaal ingebeeld? Het was zo lang geleden geweest dat het voelde als een vage herinnering die niet meer helemaal klopte. Maar ze had wel verwacht dat het er schattig uit zou zien.

Dit...

Dit was niet schattig.

Goed, ze kon zich voorstellen dat het ooit een charmante plek was geweest, maar als dat al zo was, dan was dat heel, heel lang geleden geweest. Ze knipperde de regendruppels van haar wimpers, keek naar het vervallen gebouw en vroeg zich af wat er was gebeurd. Tante Zets B&B was grijs, grijs en... de vriendelijkste omschrijving die ze kon bedenken was 'op het randje van vintage'. Het deed haar denken aan een ingezakte bruidstaart. Het had twee verdiepingen en de verf was vervaagd en afgebladderd. Misschien was het ooit wit geweest, met een ivoorkleurige rand, maar nu leek het grijs met een nog viezer grijs. Het dak was ingezakt en de luiken aan weerszijden van de ramen hingen scheef. Een van de ramen op de eerste verdieping was dichtgetimmerd met spaanplaat. En de veranda rondom was zo overwoekerd door klimplanten dat de helft onder het groen was verdwenen.

Alles was enorm overwoekerd. De bloementuinen waar mama-Kate en mama-Elise maar niet over hadden kunnen ophouden tijdens het inpakken – 'Overal narcissen en seringen en rozen en lelies!' hadden ze gezegd – waren een puinhoop. Oké, dat was zacht uitgedrukt. Bramenstruiken en klimop groeiden door de bloembedden alsof ze alles wilden overnemen. Ze kon het kabbelende beekje dat er zou moeten zijn niet eens zien, als het er nog was.

Het leek alsof het huis op het punt stond helemaal opgeslokt te worden door het bos.

Eerlijk gezegd hadden haar moeders wel gezegd dat tante Zet moeite had met het onderhoud. Dat was eigenlijk ook de reden dat mama-Kate had bedacht om Calisa hiernaartoe te sturen. Zo

kon ze tante Zet helpen en tegelijkertijd haar gebroken hart helen. ‘Twee vliegen in een klap,’ had mama-Kate vrolijk geroepen. Maar Calisa vermoedde dat haar moeder niet wist hoe vervallen het werkelijk was. Als er binnen niet op een paar plekken lampen hadden gebrand, zou ze hebben gedacht dat het verlaten was.

Calisa bleef staan en staarde naar het vervallen huis in het dal, terwijl de regen langs haar shirt gleeed en in haar sneakers sijpelde. Haar sokken waren al doorweekt en er droop water uit haar haren op haar schouders. Dit was niet de aankomst die ze zich had voorgesteld.

Tante Zet zal in elk geval blij zijn dat ik er ben. Er was duidelijk genoeg te doen. Calisa was niet bang om hard te werken. Ze was wel bang om zielig gevonden te worden. Liever het onderbetaalde, overwerkte hulpje dan het meisje met het gebroken hart waar iedereen medelijden mee had. Ze zou met liefde Assepoester spelen, zolang ze maar niet met wat voor prins dan ook hoefde te dansen.

Haar oorspronkelijke plan voor de zomer had er totaal anders uitgezien. Voordat Ethan alles overhoop had gegooid, had ze alles perfect gepland: ze had een baantje geregeld bij de tweedehandskledingboetiek Buttons & Bell-Bottoms, wat geweldig zou zijn geweest. Ze zou daar elke middag een paar uur werken en vooral op haar telefoon zitten en de meest willekeurige outfits uitproberen. Na het werk zou ze met vrienden afspreken. Met Maddy en Crystal had ze een challenge bedacht om voor het einde van augustus in elk koffietentje van Brooklyn te zijn geweest. Elke avond zou ze Ethan ophalen bij de buurtsuper waar hij werkte, onder haar appartement. Ze zouden samen eten (soms met zijn familie, soms met die van haar, soms met z’n tweeën), films kijken en knuffelen, of uitgaan en naar feestjes van zijn vrienden gaan. Het zou een heel, heel andere zomer zijn geweest dan dit.

En nu... Zelfs als ze de hele zomer onafgebroken huis-, tuin- en keukenwerk zou moeten doen totdat ze blaren en eelt op haar handen had, dan was dat nog altijd een betere optie dan Ethan elke

dag tegenkomen als ze langs de buurtsuper liep en elke keer weer opnieuw het gevoel hebben dat ze in duizend stukjes uit elkaar viel.

Hier zou haar hart ten minste veilig zijn.

En een beetje vochtig.

In de herfst zou ze een nieuwe start kunnen maken en met opgeheven hoofd aan haar laatste schooljaar beginnen.

Calisa haalde een keer diep adem en liep verder naar beneden, richting de Faraway Inn. Ze haastte zich over het pad en negeerde het soppende geluid van haar sokken in haar schoenen. Haar koffer trok ze bonkend over de hobbelige weg achter zich aan.

Een grijs stenen standbeeld van een vrouw met haar handen voor zich gevouwen keek toe hoe Calisa voorbijliep. De regen stroomde over haar stenen gezicht en vormde plasjes in haar lege ogen.

Calisa sleurde haar koffer de trap op naar de veranda. Ze ademde uit en onderdrukte de neiging om zich als een natte hond uit te schudden. In plaats daarvan liet ze het water van zich af druipen. Maar dit was al een verbetering; ze stond onder een dak, ook al zaten er duidelijk gaten in. Om de paar meter verzamelde de regen zich in plasjes op het verandadek.

Ze bekeek de voordeur en twijfelde of ze moest kloppen of gewoon naar binnen kon lopen. Ze werd verwacht en dit was een B&B, geen woonhuis. Je klopte ook niet aan bij een vijfsterrenhotel. Maar op de deur zat een klopper, gemaakt van koper en in de vorm van een uil... Calisa zei tegen zichzelf dat ze moest stoppen met uitstellen. Er was niets om zenuwachtig over te zijn. Ze had de sprong gewaagd: haar zomerbaantje opgezegd, haar vrienden en ouders gedag gezegd en hiernaartoe gegaan. Het moeilijkste gedeelte was achter de rug. Kloppen en dan naar binnen, besloot ze.

Ze deed een stap naar voren –

En de houten planken onder haar voeten braken. Ze zakte door het verandadek en kreeg even geen lucht. Haar rugzak bleef vastzitten tussen de planken die nog heel waren en hing boven haar schouders. Haar koffer bleef onschuldig naast het gat staan.

‘Gah!’ Het geluid dat ze uitbracht klonk als het gekakel van een kip.

Ze was niet gewond, toch? Ze controleerde haar knieën, enkels en ellebogen. Alles nog heel.

Ze was tot borsthoogte door het dek gezakt en het gat was ongeveer zo breed als zijzelf, plus een stukje van haar rugzak. Calisa zette haar handen op de planken die nog heel waren en probeerde zichzelf omhoog te duwen.

Dat lukte niet.

Totaal niet.

Misschien had het verschil gemaakt als ze haar rugzak niet om had gehad toen ze viel. Maar dat had ze wel, en nu zat de tas achter haar klem. Met de rugzak erbij zat ze als een kurk in een fles.

Calisa probeerde het nog een keer. Ze sprong omhoog, zette zich af met haar armen en trappelde met haar voeten toen ze een stukje omhoogkwam. Na een volle minuut hijgen en kreunen zakte ze weer terug in het gat.

Oké, dit is niet goed.

Ze zou niet in paniek raken, hield ze zichzelf voor. Ze was niet midden in de bossen van Vermont in een gat gevallen, bossen vol beren en wolven en enge mannen met bijlen. Ze bevond zich op (of beter gezegd: in) de veranda van een respectabele B&B. Als ze om hulp riep, zou iemand haar horen en haar komen redden. Alleen was dit níét hoe ze aan haar zomerbaantje had willen beginnen. Hoe moest ze tegen haar oudtante, die ze al jaren niet had gezien, zeggen: ‘Hé tante Zet, ik ben hier om u te helpen, dus ik heb meteen maar de veranda stukgemaakt?’

Nee, ze moest een manier verzinnen om hier zelf uit te komen.

Als ze eerst haar rugzak los wist te wurmen, kon ze –

‘Hallo?’ zei een stem. Mannelijk. Jong. ‘Heb je je pijn gedaan?’

Calisa begon te blozen, heen en weer geslingerd tussen een gevoel van opluchting dat er iemand was die haar kon helpen en schaamte dat ze überhaupt vastzat in een gat. ‘Alles goed.’

Ze draaide haar bovenlijf zo ver mogelijk, zodat ze de eigenaar van de stem kon zien. Hij stond voor haar op de veranda en zag eruit alsof hij van haar leeftijd was (voor zover ze kon zien) en knap was (dát kon ze met zekerheid zien) met warrig, nat-van-de-regen-haar. Hij zag eruit alsof hij zo van een filmset was weggelopen en hij was sterk: dat werd niet alleen duidelijk door zijn enorme armspieren, maar ook doordat hij een grote stenen waterspuwer op een van zijn schouders droeg alsof het een zak aardappelen was.

‘Ik ben Jack. De klusjesman,’ zei hij. ‘Of eigenlijk, de zoon van de klusjesman, maar ik help ook mee.’ Hij keek haar aan met gefronste wenkbrauwen, alsof ze hier niet hoorde. Dat had hij goed ingeschat, dacht ze. Ze hoorde ook niet halverwege het verandadek.

‘Ehm, hoi, ik ben Calisa, het nichtje van tante Zet. Achternichtje.’ Het was niet de meest poëtische introductie, maar ze was in elk geval niet gestruikeld over haar eigen naam, zoals ze bij Ethan had gedaan toen ze hem voor het eerst had gezien. Hij had gezegd dat het schattig was geweest. Maar ze was hier niet gekomen voor een volgende ongemakkelijke eerste ontmoeting. Ze had er eerlijk gezegd niet eens over nagedacht dat ze hier met iemand van haar eigen leeftijd te maken zou krijgen. Ze was ervan uitgegaan dat de zomer alleen uit tante Zet en haarzelf zou bestaan, met op de achtergrond wat volwassen gasten die kwamen en gingen. Ze had geen zin in of behoefte aan complicaties. Zoals door een veranda zakken.

Hij wees met zijn vrije hand naar de waterspuwer. ‘Dit is Zef. Hij hoort in kamer acht. Ik haal hem uit de regen voordat ik de kaas ga halen.’

Dat sloeg allemaal nergens op. ‘Kaas? Voor... Zef?’

Jack lachte, een warme, prettige lach die haar het gevoel gaf dat ze net een leuke grap had gemaakt, ook al was ze alleen maar in de war. ‘De gast in kamer twaalf houdt van kaas. En groente. Maar vooral van kaas.’

‘Ik hou ook van kaas.’ Vanbinnen kromp ze ineem. *Waarom ben ik niet in staat een normaal gesprek te voeren met een knappe jongen?*

Komt dat omdat ik probeer gezellig te doen terwijl ik vastzit in een gat? 'Alle kazen behalve blauwe kaas.'

'Blauwe kaas heb ik nooit begrepen,' beaamde Jack.

'De blauwe stukken zijn gewoon eetbaar, maar ik blijf denken aan het feit dat het schimmel is.' Waarom praatte ze over schimmel? Ze wilde niet over schimmel praten. Ze wilde uit dit gat komen. 'Ik hou van cheddar. En van geitenkaas, die zachte die je kunt smeren. Die is heel lekker met vijgenjam.'

'Ik hou vooral van cheesecake.'

'Iedereen houdt van cheesecake.'

'Behalve mensen met een lactose-intolerantie,' zei Jack.

'Hm, ja. Voor hen is cheesecake waarschijnlijk een slechte grap,' zei Calisa. 'Cake, maar toch ook niet.'

Jack fronste. 'Je hebt gelijk. In dat geval moeten we het niet serveren.'

'Behalve als je roomkaas met lactase gebruikt.'

'Kan dat?'

Ze wist dat het bestond, maar ze had het nog nooit gebruikt om mee te bakken. 'Ik heb vorig jaar een gewone cheesecake gemaakt. De kunst is om het gelijkmatig te laten afkoelen, anders breekt het. Met lactase werkt het waarschijnlijk op dezelfde manier.' O hemel, waarom voerden ze dit gesprek nog steeds? *Als het universum verwacht dat ik me in zijn armen stort nadat hij me heeft gered, als een soort kosmische verontschuldiging voor afgelopen maand... Nee, dat gaat niet gebeuren.* Ze wilde hem niet dankbaar hoeven zijn.

'Ik heb ooit een stuk cheesecake met witte chocolade en frambozen gegeten,' zei hij dromerig. 'Verse frambozen zijn het lekkerst.'

'Bosbessen zijn lekkerder,' zei Calisa.

'Jij hebt duidelijk nog nooit een vers geplukte framboos gegeten.'

Dat klopte, maar op dit moment was dat niet haar grootste zorg. Calisa wurmde zich wat heen en weer en probeerde een betere hoek te vinden voor haar armen zodat ze zichzelf omhoog kon duwen uit het gat. 'Ik geloof meteen dat dat heerlijk is.' Het lukte

haar weer niet en met een zucht zakte ze terug.

Op de toon van iemand die bang was onbeleefd te klinken, vroeg Jack: ‘Word je verwacht? Ik bedoel, je zei dat je tante Zets achternichtje bent maar... ze heeft niets over je gezegd. Is het de bedoeling dat je hier bent? Weet ze dat je komt?’

‘Ze zou het moeten weten,’ zei Calisa. ‘Mijn moeders hebben haar gesproken.’

‘Ah...’ Hij keek opgelucht. Voorzichtig vroeg hij: ‘Gaat het?’

Nee. ‘Ja. Maar ik denk dat ik vastzit.’ Wacht, dacht hij dat ze met opzet halverwege de veranda was gaan hangen? Kon hij niet zien dat ze overduidelijk hulp nodig had?

‘Hm,’ zei hij en hij keek naar het gat in de veranda alsof het een architectonische keuze was in plaats van een onbedoelde ramp. ‘Ik breng Zef eerst even naar kamer acht en dan kom ik terug om je te redden. En daarna moet je met tante Zet praten. Zij is de baas over alles wat hier gebeurt.’

Voordat ze kon vragen of hij haar eerst kon helpen en niet pas als hij klaar was met het uitvoeren van zijn taken, was Jack – de beleefde en knappe, maar extreem onbehelpzame zoon van de klusjesman – al naar binnen verdwenen.

‘Oké, duidelijk geen *meet-cute*,’ mompelde Calisa tegen zichzelf. Dit was ronduit ongemakkelijk geweest. Waarom al die ‘weet ze wel dat je komt’-vragen? Dit was een B&B. Zelfs al zou ze niet zijn uitgenodigd, waren ze hier niet juist gewend aan mensen die onaangekondigd kwamen?

‘*Whatever.*’ Ze had toch nul behoefte om gered te worden.

En nog minder om te blijven wachten om gered te worden.

Eruit klimmen ging in elk geval niet lukken. Ze keek over de veranda de tuin in, maar het enige wat ze zag was het standbeeld van de vrouw tussen het onkruid, met haar ene hand uitgestrekt. ‘Bedankt, maar ik denk niet dat jij me kunt helpen,’ zei Calisa.

Ze probeerde nog een laatste keer zichzelf omhoog te duwen. Weer mislukte het.

Misschien moest ze naar beneden gaan in plaats van omhoog. Zou ze onder de veranda door kunnen kruipen? Dat was geen slecht plan. Calisa liet zich gemakkelijk naar beneden zakken en haar rugzak landde een seconde later met een bonk op haar rug. Onder de veranda was het donker en vochtig, maar van links zag ze licht komen. Op haar hurken strompelde ze die kant op.

Boven zich hoorde ze gemompel.

Ze voelde een rilling over haar rug lopen en ze stopte. ‘Hallo?’

Het gemompel hield op.

Misschien waren het stemmen van gasten in het pension? Ze tuurde in de schaduw onder de veranda, maar zag niets bewegen. Moeizaam ging ze verder op haar hurken, vastbesloten niet over de modderige grond te kruipen.

Weer een golf van gefluister, deze keer achter haar.

Ze draaide zich vliegensvlug om. Weer niemand. Haar hart bonsde harder. Het zou wel aan de akoestiek onder de veranda liggen, waardoor geluiden van binnen op een of andere manier vervormd werden, maar er was iets aan het gefluister dat haar kippenvel bezorgde.

Calisa haastte zich richting het licht en kroop onder de veranda vandaan. Ze ging rechtop staan en keek uit over de overwoekerde tuin en de bergen in de verte. Het regende minder hard en door de wolken boven de bergtoppen kon ze strepen blauwe lucht zien. Het gefluister was gestopt.

Ze liep terug naar de voorkant van het huis en stapte voorzichtig om het gat heen naar de deur. Die ging zonder problemen open en met haar koffer en rugzak stapte ze naar binnen.

Opgelucht haalde ze adem. Het voelde als een klein wonder dat het haar was gelukt om de B&B binnen te komen.

In de lobby was het schemerig. Het licht dat door de stoffige ramen naar binnen viel, hulde de hal in een zachte waas. Ze wachtte tot haar ogen eraan gewend waren. Aan beide kanten stonden deuren open, alles leek verlaten en stil. Het behang liet los en zat vol

vochtplekken. Aan een van de muren hing een spiegel die zo vies was dat het leek alsof er een rookwolk in werd weerspiegeld. Toen Calisa erin keek, zag ze een wazige vlek in plaats van haar gezicht. Voor haar stond, tussen een trap (waarvan ze dacht dat die naar de eerste verdieping met gastenkamers leidde) en een gang (die overal naartoe zou kunnen gaan), de balie van de receptie. Aan een wandbord erachter hingen ouderwetse sleutels aan haken. Slechts aan een paar hingen geen sleutels. Ze vroeg zich af of dat betekende dat de B&B zo goed als leeg was.

Op de balie stond een zilveren bel en ze vroeg zich af of ze die moest indrukken. Ze was geen gast, dus ze wist niet zeker wat ze moest doen. De instructies van haar ouders waren niet verder gegaan dan welke metro ze moest nemen naar Penn Station, welke trein naar Burlington (als afscheidscadeau had de spoorlijn de Ethan Allen Line geheten – hoe ver weg moest ze gaan om verlost te zijn van alles wat haar aan Ethan deed denken?) en welk adres ze de Uber-chauffeur moest geven. Plus het nadrukkelijke verzoek om meteen een berichtje te sturen als ze was aangekomen (of te bellen, als er geen wifi zou zijn, maar welke B&B had er nu geen wifi?) zodat ze zouden weten dat ze veilig was aangekomen en niet verdwaald in de bergen probeerde te overleven op eekhoornvlees en besjes. Haar moeders maakten zich snel zorgen, vooral mama-Elise die ouderlijke bemoeienis tot een kunstvorm had verheven.

Calisa gluurde door de eerste deuropening aan haar linkerhand. Het leek op een zitkamer. Het was er grijs en stoffig, wat paste bij de buitenkant van de B&B. Lakens die ooit wit waren geweest bedekten de helft van de meubels, alsof een deel van de kamer in opslag stond. In een hoek stond een theeservies van verkleurd zilver op een trolley. Tussen het handvat van de theepot en de rand van de trolley hing een spinnenweb. Er was niemand in de zitkamer, op een oudere witte kat na die op een versleten roodfluwelen stoel lag. De kat deed een oog open om naar Calisa te kijken en sloot het toen weer. Een duidelijke blik die zei: 'Val me niet lastig.' Calisa

respecteerde dat en ging de kamer niet in.

Tegenover de zitkamer, aan de andere kant van de lobby, was een bibliotheek. Ook hier was het leeg, geen gasten en geen tante Zet, maar het moest ooit een prachtige ruimte zijn geweest. De kasten waren stoffig en op de bovenste plank zag ze wat spinnenwebben, maar onder een boogvormig raam was een perfect zitje tussen de boekenkasten. De kasten bedekten alle muren: de ruimte was van vloer tot plafond gevuld met boeken en er stond een ladder op wieltjes tegenaan zodat gasten bij alle boeken konden – of gewoon een stukje langs de kasten konden glijden. Calista hield zich in en probeerde het niet uit.

*Eerst tante Zet vinden, dan met de ladder in de bibliotheek spelen.
En de kat aaien, als die dat toelaat.*

Ze keek even door de volgende deuropening en zag een eetkamer die eruitzag alsof die al jaren niet was gebruikt. Midden op de tafel stond een vaas met dode bloemen en tegen de muur leunde een stoel met nog maar drie poten. Voorbij de eetkamer, verscholen achter de trap, was nog een korte gang die naar een aantal gastenkamers leek te leiden.

Aan de andere kant van de receptie, aan het einde van de gang met het afbladderende behang, ontdekte Calisa de keuken. De ruimte was ouderwets, met een steenoven tegen de muur, balken waaraan bosjes gedroogde kruiden hingen en een houten kookeiland met een paar gammele krukken eromheen. In tegenstelling tot de andere ruimtes was het hier recent nog schoongemaakt, maar het zag er nog steeds ongebruikt en ongezellig uit. Op het fornuis waren zulke hoge stapels pannen opgestapeld dat het leek alsof de pitten nooit werden gebruikt en de maatlepels aan de muur leken meer decoratie dan bruikbaar keukengerei. De bosjes kruiden boven haar hoofd waren zo uitgedroogd dat ze op het punt stonden uit elkaar te vallen.

Ze liep naar het aanrecht om door het raam naar de achtertuin te kijken. Buiten stond een grote, oude appelboom met kromme tak-

ken en heel veel bladeren. Tussen het groen zag ze een paar onrijpe appels hangen, klein en groen. Voorbij de boom lagen de bergen. Verscholen in de mist zagen ze er bijna onecht uit, alsof ze zouden oplossen als ze er maar lang genoeg naar staarde.

Waar is iedereen?

Als het niet zou regenen, had ze nog kunnen denken dat sommige gasten in het bos waren of een bergwandeling maakten. Dat zij daar nul interesse in had, betekende niet dat gasten dat ook niet leuk zouden vinden. Of misschien waren ze ergens in welk stadje dan ook het dichtstbij was, op zoek naar leuke antiekwinkeltjes of bezig met een andere typische Vermont-activiteit. Of ze waren op hun kamers, verstopt voor de rest van de wereld, blij om even ontsnapt te zijn aan teleurstellingen of stress of de pijn van een gebroken hart, hier in de uithoeken van New England... Maar waar was tante Zet? Ze had op z'n minst –

‘Kleine Cali,’ hoorde ze achter zich.

Calisa draaide zich om naar de eigenaresse van de B&B, haar oudtante, tante Zet. Tante Zet was een halve kop kleiner dan Calisa en had opvallend wit haar. Haar huid was zo gerimpeld dat ze op een walnootje leek, met diepgelegen ogen en een melkachtige, blauwe rand om haar pupillen.

Ze leek veel ouder dan tweeëntachtig, dacht Calisa. ‘Hoi tante Zet,’ begon ze. ‘Fijn om u –’

‘Je kunt vannacht blijven,’ onderbrak tante Zet haar. ‘Maar daarna moet je vertrekken.’

Calisa's mond viel open.

‘Ik heb je niet nodig en ik wil je hier ook niet hebben.’

Hoofdstuk 2

‘Ik kan het oplossen,’ zei Calisa meteen, denkend aan de veranda.

‘Dat betwijfel ik.’ Tante Zet lachte een vreugdeloos lachje. ‘Je bent je moeders dochter.’

Au. Ze bedoelde mama-Kate, tante Zets biologische nicht en Calisa’s biologische moeder, en die was niet bepaald handig. Ze had ooit een moersleutel voor een schroevendraaier aangezien. Maar Calisa dacht dat het haar wel zou lukken als ze een middag de tijd had en toegang tot wat filmpjes op YouTube. En hout, een hamer en spijkers. Misschien een zaag? ‘Ik kan het proberen.’

‘Zij kon me niet helpen, ze heeft het jarenlang geprobeerd toen ze jouw leeftijd was. Nee, ik heb al genoeg problemen. Het is beter dat je vertrekt voordat je het voor mijn gasten verpest.’

Ze heeft het niet over de veranda, besefte Calisa. Dit was groter dan dat. Het was zelfs mogelijk dat tante Zet nog niet eens wist dat dat gat bestond. Met een onbestemd gevoel in haar buik zei ze: ‘Ik dacht dat u mijn moeders gesproken had.’

Tante Zet bromde wat. ‘Ze hebben gesproken.’

Dus waarom had ze dan niet –

‘Ze hebben niet geluisterd.’

‘Maar... ik moet blijven!’ Deze zomer was bedoeld om te herstellen en te helen – om bezig te zijn met zelfreflectie, zelfzorg en het vinden van haar innerlijke kracht en al dat soort dingen waar haar vriendin Crystal zo enthousiast over was – zodat ze straks klaar was voor haar laatste schooljaar, universiteitskeuzes en het complete gebrek aan spijt in de mooie ogen van haar ex-vriendje. Ze had dit nodig! En ze was hier helemaal naartoe gekomen. Ze kon niet na één dag al werkloos terugkeren naar Brooklyn omdat

haar tante haar niet wilde hebben.

Tante Zet schuifelde naar het keukenraam en maakte zwaaiende bewegingen, alsof ze een zwerm duiven wegjoeg. Ze humde even en draaide zich weer om naar Calisa. ‘Zo melodramatisch. Je hóéft niet te blijven. Je wilt blijven.’

Calisa wierp een blik door het raam, maar zag niet wat tante Zet had weggejaagd. Het zag er hetzelfde uit als net: een appelboom in een onverzorgde tuin met daarachter het bos, de bergen en de donker wordende lucht. ‘Alstublieft, tante Zet, ik weet zeker dat ik kan helpen. Ik hou van koken. Of eigenlijk van bakken. En ik ben er best goed in, denk ik. Of ik kan schoonmaken. Afstoffen. Stofzuigen. Maakt niet uit wat.’

Tante Zet schudde haar hoofd.

‘De afwas dan? Ik kan afwassen! We hebben thuis geen vaatwasser, dus ik ben een expert in afwassen, zelfs vazen waar zo lang bloemen in hebben gestaan dat de bloemblaadjes en bladeren ongeveer tegen de binnenkant van het glas vastgeplakt zitten.’

‘Ik heb je hulp niet nodig.’

Calisa gebaarde naar de stapel ongebruikte pannen, de uitgedroogde kruiden en de verschrikkelijk overwoekerde tuin buiten. ‘U heeft duidelijk iemands hulp nodig.’

‘Zegt een meisje dat niets weet van het runnen van een bed and breakfast.’

‘Zegt een meisje dat ogen heeft en kan zien –’ Ze stopte met praten. Ze zou haar oudtante niet overtuigen door de staat van het huis te beledigen, ook al was het overduidelijk dat er nog maar een harde nies nodig was om de boel hier te laten instorten tot een hoop stof. Tante Zet keek naar haar alsof ze een klomp modder op haar schoen was. Met een klein stemmetje voegde Calisa eraan toe: ‘Ik wil helpen.’

Tante Zet bestudeerde haar nog een moment en snoof toen. ‘Waarom?’

‘Omdat...’ Welke redenen zou de oude eigenaresse graag willen

horen? Ze kon zeggen dat ze het belangrijk vond om familie te helpen (ook al had ze tante Zet in geen jaren gezien). Of dat ze dacht dat het nodig was om werkervaring op te doen voor haar aanmelding bij de universiteit (ook al had ze daar nog helemaal niet echt over nagedacht). Of dat er geen andere manier was om haar zomer door te brengen zonder dat ze het gevoel had dat ze in stukken werd gehakt door een keukenmachine elke keer als ze Ethan zag met een van zijn, blijkbaar vele, vriendinnetjes waarvan iedereen had geweten, behalve zij.

‘De waarheid,’ eiste tante Zet.

‘Omdat ik mijn vriendje betrapte met zijn hand onder het shirt van Jocelyn Pullman,’ barstte Calisa uit. ‘En ik zo ver weg mogelijk wil zijn van alles wat me ook maar aan hem doet denken.’

Tante Zet staarde haar weer aan en begon toen te lachen.

Calisa voelde haar wangen rood worden. Ze wilde dat ze iets anders had geantwoord, het liefst iets wat minder zielig had geklonken. Ze keek omhoog naar de balken, omlaag naar de versleten houten vloer en toen naar de kastjes met de verbleekte verf. Je kon nog vaag de zorgvuldig geschilderde roosjes en klimop zien die het hout versierden. Ze concentreerde haar blik op de roosjes terwijl ze tranen voelde opkomen.

Het lachen stopte. ‘Ik waardeer je eerlijke antwoord. Beter dan verkondigen dat je een mopperige oude vrouw wilt helpen die nooit aan je verjaardag denkt.’

Ze keek weer naar haar oudtante en vroeg zich af of ze misschien, tegen alle verwachtingen in, het juiste had gezegd. *Ik kan niet terug naar huis*. Wat zou ze tegen haar moeders moeten zeggen? Mama-Elise zou zeggen dat ze moest leren voor zichzelf op te komen en werken aan haar gevoel van eigenwaarde, mama-Kate zou meteen naar Vermont willen komen om tante Zet de les te lezen. Geen van beide reacties was een oplossing voor Calisa’s probleem: hoe ze juli en augustus moest overleven zonder in een smeulende hoop zieligheid te veranderen.

‘Mijn B&B is altijd een plek geweest waar mensen even kunnen ontsnappen.’

Ja. Ontsnappen. Dat was precies wat ze wilde. Ze had bomen en bergen en zo veel werk nodig dat ze niet kón nadenken. Ze voelde een gevoel van hoop opkomen. ‘Dus ik mag de hele zomer blijven?’

‘Absoluut niet.’

Het hoopgevende gevoel verdween.

‘Nee, dat is een slecht idee. Maar... wel een paar dagen, denk ik. Je kunt drie dagen blijven, genoeg tijd om te zwelgen in je verdriet zodat je je weer beter voelt en daarna ga je naar huis.’ En daarmee schuifelde tante Zet de keuken uit.

Genoeg tijd om te zwelgen in je verdriet...Het punt was juist om níét ‘te zwelgen’! Calisa liet het er niet bij zitten en ging haar oudtante achterna.

Tante Zet schuifelde door de gang naar de lobby en gebaarde naar de smoezelige spiegel: ‘Negeer de spiegel, dat is een pessimist.’ Ze ging achter de receptiebalie zitten.

Calisa bekeek de spiegel. Dat was een vreemde manier om te zeggen dat de spiegel niet flatterend was, vooral als er alleen maar een goede schoonmaakbeurt nodig was. Dit was precies het bewijs dat ze meer wist van het runnen van een B&B dan haar tante dacht. Maar dat ging ze natuurlijk niet hardop zeggen.

Plof.

Ze draaide zich om en zag dat tante Zet een in leer gebonden boek op de balie had gegooid. Met een frons begon ze erin te bladeren. Calisa kwam dichterbij om te zien –

‘Nee, nee. Privé.’ Tante Zet wuifde haar weg.

Calisa zette een stap achteruit, maar probeerde nog steeds in het boek te kijken. Het stond vol met handgeschreven aantekeningen in nette kolommen, alsof het een gastenboek was. Of was het meer dan dat? Aan de ene kant van de pagina zag ze een lijst met uitgaven en voorraden. Het leek erop dat tante Zet alle kosten en inkomsten in dit boek bijhield, in plaats van in bijvoorbeeld een spreadsheet.

Gezien de staat van de B&B verbaasde het Calisa niet dat tante Zet de stap naar de computer nog niet had gezet.

Ze gebruikte in elk geval geen inkt en ganzenveren meer.

‘Gasten van de Faraway Inn hebben allemaal recht op privacy,’ zei tante Zet. ‘De drie dagen dat je hier bent, zul je dat moeten respecteren.’

Drie dagen was in elk geval beter dan ‘morgenochtend vertrekken,’ waar het gesprek mee was begonnen. Ze dacht aan de zin uit *The Princess Bride*, haar moeders lievelingsfilm: ‘*Good night, Westley. Good work. Sleep well. I’ll most likely kill you in the morning.*’

Na drie dagen zou ze tante Zet misschien wel kunnen overtuigen om haar nog drie dagen te laten blijven, en daarna nog drie, totdat het opeens, boem, september was en Calisa volledig was hersteld van haar gebroken hart, emotioneel stabiel en klaar om terug te gaan.

‘Dat is belangrijk: je moet de privacy van de gasten respecteren. Begrijp je dat?’

‘Natuurlijk.’ Ze zou alle regels volgen die tante Zet haar oplegde, als ze maar mocht blijven. Ze hield haar handen achter haar rug in de hoop dat ze er verantwoordelijk en respectvol uitzag. Ze twijfelde of dat mogelijk was na haar eerdere wanhopige smeekbede, maar haar doel was nu om tante Zet ervan te overtuigen dat ze een voortreffelijke aanwinst zou zijn voor het zomerpersoneel.

Tante Zet schreef iets in het gastenboek. ‘Je kunt in kamer twee.’

‘Geweldig!’ Voordat ze nog iets kon vragen, zoals ‘Waar is kamer twee?’ of ‘Mag ik de sleutel?’, zag ze iets bewegen in haar ooghoek. Ze keek om, maar het enige wat ze zag was de vage vorm van haar eigen weerspiegeling in de smoezelige spiegel – plakkerig haar van de regen, T-shirt nog steeds vochtig, haar gezicht een wazige vlek. *Ik zie eruit als een verdronken muis.* Inderdaad een pessimistische spiegel.

Calisa keek weer naar de balie. Het logboek was verdwenen, opgeborgen waar tante Zet het dan ook bewaarde, en, nog belangrijker, tante Zet was ook weg.

Hoe kon de oude eigenaresse ineens verdwenen zijn? Zo snel zag ze er niet uit. En bovendien... het was nogal onbeleefd. Calisa was nog maar net aangekomen. Tante Zet had haar weliswaar niet uitgenodigd, dus ze hoefde geen rondleiding of een welkomsteestje te verwachten, maar toch...

Dit is allemaal niet wat ik ervan verwacht had.

Ze bleef een ogenblik staan, omdat ze niet wist wat ze nu moest doen. Het gat repareren? Haar natte sokken uittrekken? Tante Zet achterna gaan? Naar huis bellen en haar ouders vertellen dat... ja wat? Ze zou natuurlijk zeggen dat alles goed ging. Ze was veilig aangekomen. *Het komt ook wel goed.* Waarschijnlijk. Misschien.

Jack kwam de trap af en zei: 'Ah, je zit niet in een gat!'

Ze keek naar zijn opgewekte gezicht terwijl hij met twee treden tegelijk naar beneden kwam. 'En jij draagt geen waterspuwer om onbegrijpelijke redenen. Wat kunnen dingen toch veranderen.'

'Hij houdt niet van regen.'

Calisa was er voor 99 procent zeker van dat hij een grapje maakte. 85 procent? Het was moeilijk te zeggen, omdat hij zo serieus keek. Toen hij onderaan de trap stond, zei ze: 'Tante Zet heeft me kamer twee gegeven. Kan ik de sleutel gewoon pakken?' Ze gebaarde met haar hand naar de sleutelwand. 'En heb je misschien ook een hamer, spijkers, een zaag, wat hout en kennis van het repareren van een doorgezakte veranda?'

'Je hebt haar gesproken, gelukkig!' Hij keek enorm opgelucht, maar ook enigszins verrast. Meer verrast dan ze dacht dat hij zou moeten zijn. *Al weet hij natuurlijk hoe onvriendelijk zijn baas kan zijn.* 'Ik ben van plan het gat te maken als het gestopt is met regenen,' voegde hij eraan toe.

'Ik denk dat het droog is.' Ze liep door de lobby, deed de voordeur open en keek naar buiten. 'Soort van.' Het druppelde nog een beetje, alsof de lucht een bijna uitgewrongen vaatdoek was. Het standbeeld in de tuin glom van de regen. Er drupten regendruppels van haar uitgestoken handen.

Hij kwam naast haar staan in de deuropening. ‘Droog genoeg.’

Het zou nog een uur of twee licht zijn. Calisa had de eerste trein genomen zodat ze op tijd zou aankomen, en om deze tijd van het jaar ging de zon pas laat onder. Er zou nog genoeg tijd moeten zijn om wat timmerwerk te doen voordat het helemaal donker was. Zoveel tijd kon het vervangen van een paar doorgezakte planken niet kosten.

‘En ja,’ zei Jack, ‘als tante Zet kamer twee heeft gezegd, kun je de sleutel van kamer twee pakken. Maar, ehm, niet in de andere kamers gaan, oké? Ook al hangen de sleutels er. Ik weet niet of tante Zet dat gezegd heeft, maar daar is ze nogal strikt in. Zij wijst de kamers toe en er wordt niet gewisseld.’

‘Tuurlijk, geen probleem.’ Calisa was niet van plan om zomaar kamers binnen te lopen. ‘Ik ga me even omkleden en dan kom ik terug om de veranda te maken.’

‘Ehm, sorry dat ik eerst twijfelde of je hier wel hoorde te zijn. Ik... Ik wist gewoon niet of ze je had uitgenodigd. Ze heeft heel duidelijk gemaakt dat ze niemand nieuw wil inhuren. Pap heeft het haar diverse keren gevraagd. Meestal mompelt ze dan wat, maar af en toe steekt ze een indrukwekkende monoloog af over het belang van zelfvoorzienend zijn. Ze runt deze B&B al zo lang. Ze wil niet dat een vreemde de boel overhoop komt gooien. Niet dat jij een vreemde bent. Je bent familie. Dat is anders, denk ik.’ Hij glimlachte naar haar en het was alsof de zon tevoorschijn kwam na de regen.

Wow, dat was nogal een glimlach. Ze vroeg zich af of ze hem moest vertellen dat ze maar drie dagen mocht blijven. Aan de ene kant was het nogal gênant dat haar eigen oudtante niet wilde dat ze zou blijven, maar aan de andere kant zou Jack wellicht kunnen helpen haar te overtuigen. ‘Ze heeft me er niet meteen uitgegooid, maar ik mag ook niet de hele zomer blijven. Nog niet.’

De glimlach stokte. ‘Maar je bent wel op de hoogte van de B&B, toch?’

‘Om eerlijk te zijn, nee. Ik weet niets van werken in een B&B.’

Ze zei het wat zachter, voor het geval tante Zet meeluisterde. Als Ethan hier was geweest, had hij gezegd dat ze zelfvertrouwen moest uitstralen. Hij kon zich door elke situatie heen bluffen, een van de dingen die ze aantrekkelijk aan hem had gevonden toen ze hem voor het eerst ontmoette... en waar ze aan het einde een hekel aan had gekregen, toen zij degene was tegen wie hij loog. Maar er was iets aan de manier waarop Jack haar aankeek waardoor ze zich niet anders wilde voordoen dan ze was. 'Ik dacht, misschien kan ik tante Zet helpen door haar veranda te maken, alleen heb ik nog nooit eerder een veranda gerepareerd.' Of wat dan ook. Er viel niet zo veel te timmeren in een appartement in Brooklyn.

Jack keek twijfelachtig en ze wilde dat ze die lach terug op zijn gezicht kon toveren.

'Ik wil het graag proberen,' voegde ze eraan toe. Dat was ook wat waard, toch?

De stilte duurde langer dan ze wilde. Veel langer. Eindelijk zei hij: 'Ik kan je leren hoe je een veranda moet maken, als je me echt wilt helpen. Het is sowieso makkelijker met z'n tweeën. Dan houd jij het hout vast en zaag ik, goed?'

'Deal.'

Hij zag er niet uit alsof hij overtuigd was en ze was zich op eens heel erg bewust van het feit dat ze zo dicht naast elkaar in de deuropening stonden dat ze elkaar net niet raakten. Als ze haar hand iets verplaatste, zou hij dan glimlachen? Of ineenkrimpen? 'Ik zal... uh... mijn spullen even in mijn kamer leggen, me omkleden en dan... uh... zie ik je buiten?' Calisa baalde ervan dat ze zo stond te hikkelen. Nee, zei ze tegen zichzelf. *Absoluut niet. Geen andere jongen om je gebroken hart mee te helen. Hij is een collega. Gewoon een collega.* Die toevallig een mooie glimlach had, als hij die liet zien en niet bezig was met verbaasd kijken omdat ze hier was. Dat was alles. Het laatste wat ze nodig had was nog meer liefdesverdriet.

'Ik haal hout en gereedschap.' Hij liep om het gat heen en sprong het trapje af.

Ze keek hem na terwijl hij om het hotel heen liep. Ze kreeg een prikkend gevoel in haar nek, alsof iemand naar haar keek. Maar er was niemand. Alleen het standbeeld. Calisa trok haar wenkbrauwen op en zei: 'Geen oordeel graag.'

Het standbeeld stond bewegingsloos terwijl regendruppels plasjes vormden in haar stenen ogen en in het kommetje van haar handen.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Faraway Inn*

Verschenen bij Delacorte Press

Published in agreement with Sebes & Bisseling Literary Agency

© 2026 Sarah Beth Durst

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Saar Breimer

Omslagafbeelding: Lulu Chen

Omslagontwerp: Angela Carlino

Omslagontwerp Nederlandse editie: Lisette Vink

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8102 3

ISBN e-book 978 90 261 8346 1

ISBN audioboek 978 90 261 8445 1

NUR 284, 285